

Присутність в медіа публікаціях таких самоназв свідчить про те, що український медіадискурс продовжує частково перебувати в українському інформаційному полі, що тісно пов'язано з періодом колоніальної підпорядкованості України Російській імперії, нівелюванням українських смислів, стиранням меж української ідентичності.

Література

1. Енциклопедія історії України: Т. 6. Ла - Мі / Редкол .: В. А. Смолій (голова) та ін. НАН України. Інститут історії України. Київ: Наукова думка, 2009. 790 с.
2. Дискурс домінування: до проблеми українсько-російських «асиметричних» відносин. *Рідний край*. 2010. № 1. С. 66–73
3. Даниленко В. Імперські міфи і малоросійство в українській літературі. *Літературний процес: методологія, імена, тенденції. Філологічні науки*. 2015. № 6. С. 13–17.

УДК 070.486

ФАХОВА ПЕРІОДИКА ДЛЯ ЛІНГВІСТІВ У КОМУНІКАТИВНІЙ МАТРИЦІ ВІТЧИЗНЯНОЇ ЖУРНАЛІСТИКИ

Л. В. Супрун, В. М. Супрун

Перманентний і димамічний розвиток сучасного наукового дискурсу вимагає швидких змін у комунікативній парадигмі поширення й кореспондування нових знань серед вузькоспеціалізованих фахівців. Типологічна модель наукової комунікації (пряма / опосередкована, вертикальна / горизонтальна, документна / недокументна, формальна / неформальна) вимагає надійної ресурсної платформи для накопичення й транспортування інформації з певною систематичністю її оприлюднення науковій аудиторії. Надійним джерелом обміну новітніми фаховими відомостями певної галузі знань стають спеціалізовані періодичні видання, які не лише висвітлюють основні тенденції науки, вказують орієнтири її розвитку, але й заповнюють сегмент сучасної вітчизняної якісної журналістики, яка нині, на жаль, унаслідок комерціалізації медіа перебуває в маргінальному стані, хоча повинна виконувати одну з найважливіших суспільних місій – бути інструментом аналізу суспільних проблем та змін.

На жаль, в українському журналістикознавстві донині відсутній чіткий категорійний апарат жанрово-видового атрибутування видань, які на своїх шпальтах подають спеціалізовану інформацію для вузької аудиторії фахової спільноти. Для означення таких видань нині використовують терміни «фахова періодика», «спеціалізована періодика», «галузева періодика», «професійна періодика». Проте жоден з них повною мірою не відповідає функціональній приналежності в системі сучасних засобів масової комунікації, адже, наприклад, спеціалізована періодика включає в себе не лише компонент фаховості, але й за цільовим призначенням може бути розрахована на широке коло читачів, як, скажімо, видання про спорт чи культуру. Тому варто було б ранжувати такі видання за певними критеріями їх призначення й функціонування. На нашу думку, найуніверсальнішою виглядала б класифікація, в основу якої покладено принцип змістово-тематичного наповнення та аудиторного залучення. Відповідно така періодика повинна поділятися на:

- 1) науково-теоретичні видання;
- 2) науково-практичні видання;
- 3) науково-популярні видання;
- 4) соціально-професійні видання.

Окрім того, до цього переліку варто додати критерій адресатної спрямованості, що включає в себе фактор тематичного обмеження (інформація для вузького ареалу реципієнтів), вікового охоплення (для дітей, дорослих, пенсіонерів), гендерного виміру (чоловічі й жіночі видання), професійного обмеження (сюди належить корпоративна періодика, яка обумовлює кількість аудиторії за компетентнісним виміром).

Вітчизняний медіаринок поки що перебуває на шляху становлення фахових видань (і тут не останню роль відіграє фінансовий чинник, що суттєво обмежує потенції журналістики). Проте навіть у складних соціально-економічних умовах української редакційно-видавничої індустрії, маємо кілька цінних для української лінгвістики періодичних видань, на які хочемо звернути увагу спеціально.

До найкращих і найкомпетентніших, на нашу думку, належить науково-теоретичний журнал Інституту мовознавства ім. О. О. Потебні та українського мовно-інформаційного фонду НАН України «Мовознавство», який виходить з 1967 року шість разів на рік. Журнал висвітлює актуальні проблеми сучасного мовознавства, досліджує лінгвістичну ситуацію в Україні та за її межами, знайомить українського й зарубіжного читача (закордонна автура є постійно на сторінках видання) з основними заходами (конференції, симпозиуми, семінари) в царині мови, що відбулися чи будуть відбуватися найближчим часом. До складу редколегії видання входять провідні українські й закордонні науковці-лінгвісти, які формують фахову концепцію журналу.

До знаних у лінгвістичних колах належить науково-теоретичний журнал Інституту української мови НАН України «Українська мова», який засновано 2001 року з періодичністю виходу чотири рази на рік. На сторінках періодичного видання публікуються статті, в яких досліджуються теоретичні проблеми історії української мови, граматики й лексикології, стилістики та фонетики, мовної культури і мовної ситуації в Україні. Ареал поширення журналу становить не лише Україну, але й щонайменше ближнє та дальнє зарубіжжя із залученням до наукової дискусії провідних мовознавців світу.

Окрему нішу серед спеціалізованих філологічних видань вітчизняної періодики займає науково-методичний журнал Міністерства освіти і науки України «Дивослово», який було засновано 1951 року із щомісячною періодичністю. Специфікою часопису є не лише висвітлення наукових і методичних проблем української філології, але й орієнтація на широке коло реципієнтів: науковців, викладачів вищих закладів освіти, вчителів середніх загальноосвітніх закладів. Основна концепція журналу – утвердження української мови як державної, захист її прав та інтересів, підтримка й популяризація митців, які пишуть рідною мовою.

Таким чином, сучасна комунікативна матриця вітчизняної фахово-спеціалізованої журналістики в галузі мовознавства хоч і не набула квантитативних характеристик, проте має присутні якісно-нішеві параметри, забезпечуючи найвищі стандарти розвитку лінгвістики.

УДК 007 : 304 : 004.9

МІФОЛОГІЗОВАНИЙ РЕГІОНАЛЬНИЙ ПАТРІОТИЗМ: ВИТОКИ ТА КОНФЛІКТНИЙ ПОТЕНЦІАЛ

О. В. Тараненко

Міфологізація самості, особливості та певної обраності є одним із дієвих інструментів творення ідентичності, у тому числі й групової ідентичності. У цьому сенсі Донбас не став виключенням. У дослідженні історико-культурного та етнічного підґрунтя